

ky, jejichž úmyslné ukrytí a přivlastnění si rozsudek mu klade za vinu, dostaly právě do knihy, již si obžalovaný koupil za 20 Kč, a že neměl vlivu na to, že mu byla prodána právě tato kniha. Omyl prodáváčky, od níž obžalovaný koupil knihu, v níž byly založeny poštovní známky v ceně 350 Kč nebyl prý obžalovaným vyvolán. Proto není tu skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 c) tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným. Tyto námitky jest označiti za právně bezpodstatné; neboť ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 200, 201 c) tr. zák., záležející v tom, že pachatel úmyslně ukryl a sobě přivlastnil věc omylem ho došlou (nebo ztracenou) v ceně 200 Kč přesahující, se nevyhledává, by pachatel vyvolal nějakým způsobem onen omyl, který měl za následek, že se věc dostala do držení pachatelova. Dovolává-li se stížnost v této souvislosti rozhodnutí čís. 4018 víd. úř. sbírky, přehlíží, že toto rozhodnutí vyslovuje, že koupě věci, jež došla omylem prodatele a již si tento přivlastnil, nečiní kupitele zodpovědným za podvod podle § 201 c) tr. zák., a že stěžovatel sám netvrdí, že poštovní známky, o něž tu jde, došly omylem prodatele a že si je prodatel přivlastnil, nýbrž že v tomto směru jen zdůrazňuje, že tu šlo výhradně o omyl prodatelčin a že tento omyl nebyl vyvolán obžalovaným.

Čís. 3469.

Přečin podle třetího odstavce pokud se týče přestupek podle druhého odstavce § 42 zák. na ochranu republiky (čl. III zák. čís. 142/1868) jest deliktem kulposním; tato kulpa není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako kulpa podle trestního zákona vůbec; pachatel se tresce, protože se z nedbalosti dopustil deliktu obsahem tiskopisu.

Jako nemůže býti potrestán ten, kdo jedním a týmž činem neb opomenutím z nedbalosti zabije jednoho člověka a zraní více lidí, pro přečin a pro přestupek podle § 335 tr. zák., tak i ten, kdo uveřejní z nedbalosti článek zakládající skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinu podle § 18 čís. 1 a 3 zák. na ochr. rep., nemůže býti potrestán pro přečin podle třetího odstavce a pro přestupek podle druhého odstavce § 42 zák. na ochr. rep., nýbrž jen pro onen přečin.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Zm I 59/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 42 odst. třetí zákona na ochranu republiky (čl. III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák.) a přestupkem podle § 42 odst. druhý zákona na ochranu republiky (čl. III. zákona čís. 142/1868), zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel kromě přečinem podle § 42 odst. třetí zákona na ochranu republiky a podle čl. III. zákona čís. 142/1868 uznán též vinným přestupkem podle těchže zákonů, dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících, a vyměřil obžalovanému za zbývající přečin podle § 42 odst. třetí zákona

na ochranu republiky a podle čl. III. zákona čis. 142/1868 podle § 42 odst. třetí zákona na ochranu republiky nový trest, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle čis. 10 § 281 tr. ř. vytýká rozsudku, že v uveřejnění téhož článku nelze shledati současně přečin i přestupek opomenutí povinné péče redaktorské, nelze jí upřít oprávnění. Přestupek (přečin) podle čl. III. zák. ze dne 15. října 1868, čis. 142 ř. zák. jest trestným činem kulposním. Ustanovení §§ 29—33 zák. o tisku ze dne 17. prosince 1862 pozměněnými oním čl. III. měly býti postiženy trestem takové činy redaktora, nakladatele, tiskaře a rozšiřovatele zprávy, které vzhledem k těžce prokazatelnému zlému úmyslu potřebnému k obsahovým deliktům tiskovým by jinak zůstaly bez-trestnými. Osoby ty měly býti stihány pro zanedbání povinné péče, k níž byly podle svého povolání povinnými. Tato kulpa podle zákona o tisku není zvláštním druhem nedbalosti, nýbrž má tytéž podstatné vlastnosti jako kulpa podle trestního zákona vůbec; tresce se tu pachatel pro kauzální spojitost činu s nastalým výsledkem, protože se z nedbalosti dopustil deliktu obsahem tiskopisu (Liszt »Lehrbuch des oester. Presrechts z roku 1878 str. 224). Jako u činů kulposních podle trestního zákona (§ 335 a násl.) řídí se výše trestu podle výsledku činu, tak i tu řídí se trest podle závažnosti a velikosti deliktu obsahového, z nedbalosti uveřejněného nebo rozšiřovaného. Jako nemůže býti potrestán ten, kdo jedním a týmž činem neb opomenutím z nedbalosti zabije jednoho člověka a zraní více lidí pro přečin a přestupek podle § 335 tr. zák., nýbrž jen pro přečin podle § 335 tr. zák., tak i ten, kdo uveřejní z nedbalosti článek zakládající skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čis. 3 zák. na ochranu republiky a přečinu podle § 18 čis. 1 a 3 téhož zákona, jak se to stalo v souzeném případě, pro přečin a přestupek podle čl. III. zák. čis. 142 ř. zák. a § 42 zák. na ochr. rep., neboť těžší výsledek téže nedbalosti absorbuje lehčí výsledek a přivodí použití sazby trestní normované na výsledek těžší. To vychází na jevo jak z doslovu § 335 tr. zák. tak i z doslovu § 42 zák. na ochr. republiky. Třetí odstavec tohoto zákonného místa obsahuje jen prvek kvalifikující zanedbání povinné péče redaktorské za přečin, delikt zůstává týž, jen se stupňuje na přečin, jakmile obsah tiskopisu zakládá některý z trestných činů tam uvedených, takže při nedbalém uveřejnění článku nelze trestati zodpovědného redaktora vedle přečinu zanedbání povinné péče redaktorské podle třetího odstavce § 42 zvláště ještě za přestupek podle druhého odstavce téhož zákonného ustanovení.

Čís. 3470.

Ideální souběh přečinu podle čl. III čis. 3 zákona z 15. října 1868, čis. 142 ř. zák. (§ 42 zák. na ochr. rep.) s přestupkem podle § 23 zák. ze dne 17. prosince 1862, čis. 6 ř. zák. z roku 1863 rozšiřováním (rozdělováním dělníkům v továrně bez povolení bezpečnostního úřadu) v cizině tiště-